

de Indtægter, som tidligere ere blevne indbetalte til Kommissarierne af Privatbanernes Bevillingshavere: Det, Statskassen vil tabe ved at gaa ind paa mit Forslag, er i Virkeligheden saa ubetydeligt, at det ikke paa nogen Maade kan berøre dens Evne til at fyldestgøre sine øvrige Forpligtelser: Det forandrer ikke, hvad der har været Tanken ved alle de Embeder, som ere besatte nu, og for hvilke Lønningslovene gælde. Det angaar en lille Sum saa højt regnet — ja, jeg har ikke regnet det ud —, men det bliver neppe mere end en halv Snes Tusinde Kr. om Aaret, saa længe de to ældre Mænd have Dygtighed nok til at udføre deres Forretninger, saaledes som Statens Krav forlanger det, hvad de begge to endnu have. Det kan altsaa vare meget kort, det kan ogsaa vare længe, men det bliver lige over for Statens øvrige Udgifter en overmaade ubetydelig Sum, det kan komme til at dreje sig om. Der er derfor ikke af Sparsommelighedshensyn nogen som helst Grund til til Fordel for Statskassen at berøve disse to Mænd, hvad de rettelig have Forventning om at beholde. Jeg tillader mig derfor at anbefale mine Ændringsforslag til det høje Tings Velvillie, idet jeg i ethvert Tilfælde beder mine Meningsfæller om at stemme med mig.

Ordføreren (Berthelsen): Jeg vil gerne først sige til den ærede Forslagsstiller (Juul-Rysensteen), at naar han gentagne Gange, ja jeg kan gerne sige mange Gange, har brugt Udtrykket Embedsmænd, saa er det en fuldstændig Misforstaaelse. De Personer, det her drejer sig om, ere jo pensionerede Embedsmænd, og de Stillinger, som de indtage, og som vi nu drøfte, ere jo honorarlønnede Stillinger. I øvrigt mener jeg, at ligesom de Ændringsforslag, der af det ærede Medlem vare stillede til anden Behandling, hvilede paa en Misforstaaelse, noget, som det ærede Medlem jo egentlig selv har indrømmet, saaledes har der heller ikke været nogen som helst Grund til at fremkomme med de fire Ændringsforslag, som nu ere stillede til Forslaget, som det foreligger vedtaget ved anden Behandling. Navnlige vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der, som det ærede Medlem omtalte, i første Linie, bruges Udtrykket „Nyansættelser“, skønt Forholdet jo er det, at det i det foreliggende Lovforslag bestemmes, at nogle af de nuværende Kommissarier kunne oppebære Honorarer lige til 1. April 1910. Jeg antager egentlig, at det vil staa klart for alle, at det Forslag, som foreligger her, er, jeg havde

nær sagt umuligt at vedtage, og jeg tror egentlig ikke, at vi her i Salen gøre de to Mænd nogen Tjeneste ved at fortsætte hele denne Debat. Jeg tror, at jeg med fuld Tryghed kan henvise til de Udtalelser, jeg kom med ved Sagens 2den Behandling, og jeg skal derfor ikke udtale mig videre om Spørgsmaalet, men anbefale Tingets ærede Medlemmer at stemme imod de stillede Ændringsforslag, idet jeg efter den Tilslutning, Flertallets Ændringsforslag fik ved 2den Behandling, føler mig overbevist om, at det ogsaa skal vise sig her i Dag, at den Opfattelse, vi have af denne Sag, er rigtig.

Jeg vil gerne samtidig sige et Par Ord til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Gustav Hansen), der ved 2den Behandling talte om, at der her vistest Uretfærdighed og Ubillighed mod Embedsmændene. Mine Udtalelser til Ændringsforslagsstilleren gælde egentlig ogsaa det ærede Medlem. Men jeg turde maaske ved Siden deraf have Lov til at nævne, at det ærede Medlem jo i 1898 var med til at stille Forslag om, at de kongelige Kommissarier, der skulle ansættes, skulde have en Løn af 5,000 Kr. Ifølge det her foreliggende Lovforslag ville de jo altsaa, i alt Fald indtil 1910, have over det dobbelte. Jeg anbefaler at stemme imod de stillede Ændringer.

Goos: Jeg vil tillade mig at anbefale de stillede Ændringsforslag. Det, der er vedtaget ved 2den Behandling her i Tinget, kan jo i og for sig være rigtigt, nemlig det, at der træffes en midlertidig Ordning; og at det gøres paa den Maade, som blev vedtaget ved 2den Behandling, har jeg heller intet imod. Det, som vækker min Betænkelighed, er den Forandring, man gør i de nu ansatte Kommissariers Lønningsforhold. Man berører nemlig der et Princip, som det er meget farligt at røre ved. Jeg kender heller ikke noget egentligt Præcedens for, at man berører Mænd, der indtage en vis offentlig Stilling — jeg vil nu ikke kalde dem Embedsmænd — deres Løn eller nedsætter det Beløb, som de oppebære i Kraft af Tilsagn, der ere givne dem, og som de altsaa i alt Fald have en berettiget Forventning om vedblivende at kunne oppebære. Dette Princip mener jeg, at det er meget farligt at komme bort fra, og noget saadant bør man ikke gerne indlede ved denne Lejlighed. Dette Princip er jo ganske uafhængigt af, om man mener, at den paa-gældende faar for meget for sin Virksom-